

هرمزگان

امیدساز

هفته‌نامه
اقتصادی
اجتماعی

شنبه ۲۰ تیر ۱۴۰۵ | شماره ۳۰۰ | ۲۶ محرم ۱۴۴۸ | ۱۱ July ۲۰۲۶ | ۸ صفحه | قیمت: ۱۰۰۰۰ تومان

سکه‌های لاری؛ از خلیج فارس تا هند

ریشه نام سورو؛ «شهر»
یا یادگاری از پارچه‌های هندی؟

عود آتون

مروری بر زندگی، هنر و میراث عودنوازی صالح آتون در کشور

صالح آتون؛ صدایی که از سورو برخاست

پژوهشی نو در تاریخ اقتصاد و تجارت دریایی ایران

«سکه‌های لاری»: بازخوانی پولی که خلیج فارس را به اقیانوس

رسول احمدلو

تاریخ تجارت دریایی ایران تنها در بنادر، کشتی‌ها و کاروان‌های بازرگانی خلاصه نمی‌شود؛ گاهی یک سکه، روایتگر گستره نفوذ اقتصادی و فرهنگی یک سرزمین است. کتاب «سکه‌های لاری: از خلیج فارس تا اقیانوس هند» به کوشش دکتر فاطمه قملاتی، با نگاهی پژوهشی به یکی از مهم‌ترین سکه‌های تجارتی ایران، تصویری تازه از جایگاه ایران در شبکه مبادلات دریایی خلیج فارس و اقیانوس هند ارائه می‌دهد.

کتاب «سکه‌های لاری: از خلیج فارس تا اقیانوس هند» به کوشش دکتر فاطمه قملاتی، پژوهشگر تاریخ ایران اسلامی، از سوی انتشارات نگارستان اندیشه منتشر شد؛ اثری که برای نخستین بار مجموعه‌ای از پژوهش‌های تخصصی درباره سکه لاری را در قالب کتابی مستقل گردآوری کرده است.

سکه لاری از شناخته‌شده‌ترین و معتبرترین سکه‌های تجارتی ایران در سده‌های میانی تا پایان دوره صفوی به شمار می‌رود. این سکه با شکل خمیده و منحصر به فرد خود، فراتر از مرزهای ایران رواج یافت و به یکی از مهم‌ترین ابزارهای مبادلات بازرگانی در حوزه گسترده اقیانوس هند تبدیل شد؛ تا جایی که در بازارهای هند، عمان، یمن، سواحل مکران، شرق آفریقا و بسیاری از بنادر مهم منطقه، به عنوان پولی معتبر

مورد استفاده قرار می‌گرفت.

خاستگاه این سکه، شهر تاریخی لار در جنوب ایران بود، اما رونق تجارت دریایی سبب شد که سکه‌های لاری از طریق بنادر مهمی همچون هرمز، بندرعباس، قشم و دیگر مراکز تجارتی خلیج فارس، در مسیرهای بین‌المللی گردش پیدا کنند. همین ویژگی، سکه لاری را به نمادی از شکوفایی اقتصاد دریامحور ایران در دوره‌ای تبدیل کرد که خلیج فارس یکی از مهم‌ترین شاهراه‌های تجارت جهانی محسوب می‌شد.

کتاب «سکه‌های لاری: از

خلیج فارس تا اقیانوس هند» با

گردآوری تازه‌ترین پژوهش‌های

تاریخی و سکه‌شناسی، نقش

یکی از مهم‌ترین ابزارهای

مبادلات تجارتی ایران را در

شبکه تجارت دریایی جهان

پیشامدرن بررسی می‌کند.

کتاب حاضر با تکیه بر منابع تاریخی، یافته‌های سکه‌شناسی و پژوهش‌های نوین، تنها به معرفی ویژگی‌های ظاهری این سکه بسنده نمی‌کند، بلکه ابعاد مختلف نقش آن در اقتصاد منطقه را نیز بررسی می‌کند. خاستگاه تاریخی سکه

لاری، دلایل گسترش آن، قلمرو جغرافیایی رواج، ارتباط آن با شبکه‌های تجاری اقیانوس هند و جایگاهش در منابع تاریخی، از مهم‌ترین موضوعات این اثر است. یکی از نقاط قوت کتاب، پرداختن به پیوند میان تاریخ پول و تاریخ دریانوردی ایران است؛ موضوعی که نشان می‌دهد چگونه رونق بنادر جنوبی کشور، به‌ویژه در هرمزگان، زمینه پذیرش و اعتبار این سکه را در بازارهای بین‌المللی فراهم کرد. از این منظر، سکه لاری تنها یک وسیله مبادله نبود، بلکه نمادی از قدرت اقتصادی، ارتباطات دریایی و نفوذ بازرگانی ایران در گستره‌ای از خلیج فارس تا اقیانوس هند به شمار می‌رفت.

انتشار این اثر، فرصتی برای بازخوانی بخشی کمتر شناخته‌شده از تاریخ اقتصادی ایران است؛ بخشی که نقش بنادر جنوبی و به‌ویژه هرمزگان را در شکل‌گیری شبکه تجارت جهانی برجسته می‌کند. این کتاب می‌تواند برای پژوهشگران تاریخ، باستان‌شناسان، سکه‌شناسان، دانشجویان مطالعات خلیج فارس و علاقه‌مندان به تاریخ تجارت دریایی، منبعی ارزشمند و قابل استناد باشد.

«سکه‌های لاری: از خلیج فارس تا اقیانوس هند» علاوه بر معرفی یک سکه تاریخی، روایتی از شکوه اقتصادی ایران در روزگاری است که بنادر جنوب، حلقه اتصال شرق و غرب جهان بودند و سکه‌ای ایرانی، اعتبار خود را در بازارهای دوردست اقیانوس هند به نمایش می‌گذاشت.

سکه‌های لاری

از خلیج فارس تا اقیانوس هند

گردآوری، تدوین و ترجمه:
فاطمه قملاتی

شهردار بندرعباس در پیامی تأکید کرد

از خلیج تا حرم؛ روایت وداع یک ملت

دیرینه خون و حماسه، هر یک صفحه‌ای زرین بر دفتر این وداع تاریخی افزودند. این بدرقه عظیم، تنها یک مراسم نبود؛ تجلی روشن پیوند میان امت و پیشوایی بود که عمر خویش را در راه اسلام، ایران و کرامت انسان سپری کرد. در این تشییع، ملت‌ها نشان دادند که مردان خدا اگرچه از میان ما می‌روند، اما راهشان در جان تاریخ باقی می‌ماند و نامشان در حافظه آزادگان جهان جاودانه می‌شود.

بندرعباس، این شهر همیشه بیدار در کرانه خلیج فارس، امروز خود را شریک این سوگ بزرگ می‌داند. ما با قلبی اندوهگین، در کنار ملت بزرگ ایران، یاد و نام آن عزیز سفرکرده را گرامی می‌داریم و بر ادامه راه روشن او، راه عزت، عدالت، مقاومت و خدمت، تأکید می‌ورزیم.

از درگاه خداوند متعال برای آن فقید سعید، علو درجات و همنشینی با اولیای الهی، و برای ملت بزرگ ایران، صبر، آرامش و استواری مسئلت دارم.

والسلام علیکم ورحمةالله وبرکاته

مهدی نوبانی
شهردار بندرعباس

مهدی نوبانی، شهردار بندرعباس، با انتشار پیامی به مناسبت مراسم تشییع و بدرقه حضرت آیت‌الله خامنه‌ای، این آیین را نمادی از وفاداری و ارادت ملت به آرمان‌های انقلاب اسلامی توصیف کرد و بر تداوم مسیر عزت، عدالت، مقاومت و خدمت تأکید کرد. متن این پیام به شرح زیر است:

بسم الله الرحمن الرحيم

مردم شریف، مؤمن و ولایت‌مدار بندرعباس؛ امروز در برابر اندوهی ایستاده‌ایم که مرزهای جغرافیا را درنور دیده و دل‌های یک امت را در سوگ نشانند. شهادت حضرت آقا، امام شهید خامنه‌ای، تنها فقدان یک شخصیت بزرگ نیست؛ بلکه خاموش شدن چراغی است که سال‌ها بر بلندای عزت، بصیرت و مقاومت این سرزمین می‌درخشید.

آیین باشکوه تشییع و بدرقه آن رهبر فقید در تهران، قم، مشهد و عراق، جلوه‌ای بی‌بدیل از وفاداری، محبت و ارادت مردمی بود که عظمت او را نه فقط در کلام، که در حضور خویش معنا کردند. تهران با خروش اشک و شکوه، قم با وقار ایمان، مشهد با عزت زیارت و معنویت، و عراق با پیوند

سورو؛ جایی که تاریخ بندرعباس آغاز می شود

عبدل گلشن سورو

کمر نوشته‌ای درباره تاریخ بندرعباس (گامرون) می‌توان یافت که در آن به بندر سورو اشاره نشده باشد در بعضی از این نوشته‌ها به عنوان بندری کوچک در مقابل جزیره هرمز، در نوشته دیگری به عنوان دهکده ماهیگیری در ساحل خلیج فارس یا بندری در مسیر جاده هرمز به فارس، یاد شده است. آنچه مسلم است تاریخ سورو با بندر هرمز قدیم (تیاب میناب)، جزیره هرمز، جرون، گامرون و بعدها بندرعباس گره خورده است.

بندر سورو که امروزه محله‌ای در بندرعباس است و از دوره هخامنشی مسکونی بوده، همچنان به رونق خود افزود، علت توجه بازرگانان آن دوره به این بندر و قریه کوچک دو دلیل عمده داشت، یکی به سبب نزدیکی به هرمز و دیگری قرارگرفتن در مسیر راه تجاری فارس به هرمز، لذا اهمیت خود را در دوره‌های پس از این نیز از دست نداد. لسترنج می‌نویسد؛ راه کاروانی (شیراز) از طارم به سمت جنوب به ساحل دریا می‌رفت و به بندر سورو یا شهر مقابل جزیره هرمز می‌رسد. ایرج افشار سیستمی در کتاب، هرمزگان (شناخت استان هرمزگان) می‌گوید؛ شهر بندرعباس از روزگاران کهن دارای نام‌های چون گاملاو، کامارو، گامبری، گمبرون، گامرون، گمرو و جرون بوده است. بندرعباس در محل یا نزدیک آبادی ماهیگیری بنام شهر، سورو، تهر... قرار داشت در اوایل سده ۸ هجری قمری که نام جزیره کنونی هرمز از جرون به هرمز تغییر یافت، نام جرون به شهر (سورو) داده شد.

ایرج افشار در کتاب؛ شناخت هرمزگان ادامه می‌دهد؛ در دوران اشکانی نیز خلیج فارس، از جمله بندرعباس از جایگاه ویژه‌ای برخوردار بوده است در روزگار ساسانی، این ناحیه از مراکز مهم دادوستد و بازرگانی به شمار رفته است. در اثر کاوش‌های که در اسکله‌سازی سورو انجام گرفته، چندین سکه نقره دوران ساسانی به دست آمده است. منطقه باستانی سورو و محله سورو قدیم، در شمال محله سورو درگذشته نه چندان دور نخلستان وسیعی قرار داشت شامل هزاران مغ (نخل) و انواع درختان دیگر شامل کنار، کرت، کهور، گز، خرگ، تابستان‌ها مردم سورو به مدت ۳ ماه در این نخلستان‌ها به سر می‌بردند، مغ بالا، مهفوز، سندلی، کلوربه نخلستان‌های مختلف سورو تشکیل

می‌دادند.

بنابر آنچه تاکنون به نقل از منابع مختلف خواندیم در نزدیکی بندرعباس فعلی بندر دیگری بوده که در طول تاریخ به نام‌های سورو یا جرون معروف بوده است. همان‌طور که در اسناد موجود داخلی و خارجی اشاره شده، شهر فعلی بندرعباس (مرکز شهر) برای اولین بار توسط هلندی‌ها در شرق سورو بنا گردید، ساختمان گمرک قدیم و عمارت کلاه‌فرنگی از جمله اولین بناهای بودند که ایجاد شدند و کم‌کم شهر گسترش یافت، مدارک و نقشه و نقاشی از بافت اولیه شهر جدید بندرعباس در اسناد مربوط به کمپانی هند شرقی هلند می‌توان یافت.

اقوام مختلف در منطقه سورو

در منطقه سورو در طول تاریخ اقوام مختلفی ساکن گردیده‌اند که مهم‌ترین آنان به قوم عبدالهی و قوم علی مهشاهی معروف‌اند، در اینجا به چگونگی حضور قوم علی مهشاهی در منطقه سورو می‌پردازیم. ایران و هند دارای رابطه تاریخی، تجاری و فرهنگی چند هزار ساله هستند و جنوب ایران بخصوص هرمزگان همیشه یکی از مراکز مهم تجاری با هند بوده است همین رابطه تجاری گسترده باعث حضور هزاران بازرگان هندی که در بعضی مناطق به بانیان معروف بودند (در زبان سانسکریت بانیک یعنی تاجر و بازرگان) در هرمز قدیم، جزیره هرمز و سورو بوده و این حضور گسترده هندی‌ها تأثیرات فرهنگی خاص خود در منطقه به جا گذاشته. نیمی از جمعیت چند هزار نفره

فرهنگ و هنر

حضور اقوام مختلف در منطقه سورو قوم فارس، هندی، عرب و افریقا به فرهنگ منطقه تنوع خاصی داده است. انواع زری دوزی، شک بافی، وددو دوزی، بادله دوزی، گلابتون دوزی از کارهای مهم دستی در سورو است که زیبایی بخش لباس بندری هستند. مراسم حنابندان در عروسی‌ها و حنای دست عروس در محله سورو دارای زیبایی خاصی است. در زمینه موسیقی محله سورو همیشه فعال بوده و هنرمندان ارزنده به جامعه هنری بندرعباس تقدیم نموده، زیبا شیروان (زیبا گلناری)، صالح آتون، حسین وفادار، یوسف آبانگاه، احمد شاعر (احمد لنگو) و... هم اکنون ده‌ها نفر از جوانان سوری در زمینه‌های مختلف موسیقی فعال هستند، فرزندان و نوه صالح آتون، شبیری، توفیقی، راج احمدی، علی ره زن، سامی وفادار... می‌توان نام برد.

مدرسه دانشمند سورو

یکی از قدیمی‌ترین مدارس بندرعباس است. این مدرسه در سال ۱۳۲۲ خورشیدی به همت آقای حاجی محمد دانشمند در محله سورو بنا گردید، بعدها این مدرسه گسترش یافت و دبیرستان آن تا کلاس ۹ دانش‌آموز می‌پذیرفت که نه تنها از محله سورو بلکه از سراسر بندرعباس دانش‌آموزان به مدرسه دانشمند می‌آمدند، این مدرسه ملی بود و در ابتدا تمام مخارج آن را آقای دانشمند پرداخت می‌نمود. کارگاه نساجی تا مدتی در مدرسه سورو بر پا بود.

بلقیس یوسف زاده؛

بانوی پیشگام مدرسه دانشمند سورو

بود. به گفته او، آن روز آغاز فصل تازه‌ای از آموزش و آگاهی در سورو بود.

نخستین دختران دانش‌آموز

به روایت او، حاج محمد دانشمند شخصاً به خانه‌های مردم می‌رفت و خانواده‌ها را تشویق می‌کرد تا دخترانشان نیز تحصیل کنند. سرانجام گروه کوچکی از دختران، از جمله خود او، وارد کلاس درس شدند و نخستین نیمکت دختران در مدرسه دانشمند شکل گرفت. هرچند حضور دختران در ابتدا برای برخی تازگی داشت، اما به تدریج فضای مدرسه صمیمی‌تر شد.

الگوی برای نسل‌های آینده

بلقیس یوسف‌زاده سال‌های بسیاری از عمر خود را صرف آموزش کودکان بندرعباس کرد و با اخلاق، دلسوزی و تعهد، در تربیت نسل‌های مختلف نقش داشت. شاگردانش هنوز از مهربانی و علاقه او به آموزش یاد می‌کنند.

در سال ۱۴۰۱، هم‌زمان با یکصدسالگی این بانوی فرهنگی، آموزش و پرورش ناحیه

خورشیدی بنیان گذاشته شد، از نخستین مدارس نوین بندرعباس به شمار می‌رفت. بلقیس یوسف‌زاده در همان سال‌های آغازین، فعالیت آموزشی خود را در این مدرسه آغاز کرد و به یکی از نخستین بانوان فرهنگی محله سورو تبدیل شد.

معلمی در روزگار دشوار

در سال‌های نخست، بسیاری از خانواده‌ها هنوز با تحصیل دختران آشنایی نداشتند و فرستادن آنان به مدرسه با تردید همراه بود. در چنین شرایطی، معلمانی چون بلقیس یوسف‌زاده تنها تدریس نمی‌کردند؛ آنان با صبر، اخلاق و اعتمادسازی، خانواده‌ها را به اهمیت آموزش دختران ترغیب کردند.

خاطره‌ای از روز افتتاح مدرسه

بلقیس یوسف‌زاده سال‌ها بعد، خاطره روز افتتاح مدرسه را روایت کرد؛ روزی که مردم محله برای تماشای گشایش مدرسه گرد هم آمده بودند، دیوارها با قالیچه‌های رنگارنگ آذین شده بود و حضور بزرگان و مسئولان، شور و شوقی ویژه در میان مردم ایجاد کرده

عبدالحلیم پوردریایی

در روزگاری که آموزش دختران با چالش‌ها و محدودیت‌های فراوان همراه بود، بلقیس یوسف‌زاده با حضور در مدرسه تاریخی دانشمند سورو، مسیر تازه‌ای برای تعلیم و تربیت در بندرعباس گشود. او به عنوان یکی از نخستین معلمان این مدرسه، نه تنها در آموزش نسل‌های نخست دانش‌آموزان نقش آفرین بود، بلکه نامش در شمار بانوان پیشگام آموزش نوین هرمزگان ماندگار شد.

در تاریخ آموزش نوین بندرعباس، بلقیس یوسف‌زاده جایگاهی ویژه دارد؛ بانویی که از نخستین معلمان مدرسه تاریخی دانشمند سورو بود و سهم مهمی در گسترش آموزش، به ویژه آموزش دختران، در جنوب ایران ایفا کرد.

آغاز راهی برای آموزش دختران

مدرسه دانشمند سورو، که به همت زنده‌یاد حاج محمد دانشمند در دهه ۱۳۲۰

امروز، نام بلقیس یوسف‌زاده تنها یادآور یک معلم نیست؛ بلکه نماد نسلی است که با وجود دشواری‌های زمانه، چراغ دانش را در سورو روشن نگه داشت و زمینه‌ساز آینده‌ای روشن‌تر برای نسل‌های بعد شد.

دو بندرعباس با حضور در منزل ایشان از سال‌ها خدمت صادقانه‌اش تجلیل کرد. این آیین یادآور نقش نسل نخست معلمان مدرسه دانشمند در شکل‌گیری آموزش نوین هرمزگان بود.

چهره‌های ماندگار فرهنگ و هنر هرمزگان

صالح آتون؛ صدایی که از سورو برخاست

عبدالحلیم پوردریایی

در تاریخ موسیقی محلی هرمزگان، نام‌هایی وجود دارند که فراتر از یک خواننده یا نوازنده، به بخشی از هویت فرهنگی مردم تبدیل شده‌اند. زنده‌یاد صالح آتون یکی از همین چهره‌های ماندگار است؛ هنرمندی برخاسته از محله تاریخی سورو بندرعباس که با صدای گرم، ترانه‌های مردمی، اشعار بومی و نوازندگی دلنشین خود، فرهنگ و زندگی مردم جنوب را روایت کرد. او در دی‌ماه ۱۴۰۴ و در ۹۲ سالگی چشم از جهان فرو بست، اما میراث هنری و فرهنگی‌اش همچنان در حافظه مردم هرمزگان زنده است.

محله تاریخی سورو در بندرعباس، همواره یکی از مهم‌ترین خاستگاه‌های فرهنگ، هنر و موسیقی جنوب ایران بوده است. این محله که قرن‌ها محل همزیستی اقوام و فرهنگ‌های گوناگون بوده، هنرمندان بزرگی را به موسیقی ایران معرفی کرده است. در میان این چهره‌ها، صالح آتون جایگاهی ویژه دارد؛ هنرمندی که موسیقی را نه صرفاً برای اجرا، بلکه برای روایت زندگی مردم، حفظ سنت‌ها و انتقال هویت بومی به نسل‌های

آینده برگزید. صالح آتون در روزگاری فعالیت هنری خود را آغاز کرد که امکانات ضبط، انتشار و آرشیو موسیقی محلی بسیار محدود بود. با وجود این محدودیت‌ها، او با تکیه بر استعداد، پشتکار و شناخت عمیق از فرهنگ بومی، توانست نام خود را در میان برجسته‌ترین هنرمندان موسیقی فولکلور هرمزگان ثبت کند. اجراهای زنده، حضور در برنامه‌های رادیو و تلویزیون محلی و ارتباط نزدیک با مردم، موجب شد صدای او به یکی از آشناترین صداها در موسیقی بندری تبدیل شود.

وی علاوه بر خوانندگی، شاعری توانا، ترانه‌سرایی خلاق و نوازنده‌ای چیره‌دست، به‌ویژه در ساز عود، بود. اشعار و ترانه‌هایش بازتابی از زندگی روزمره مردم بندرعباس و ساکنان سورو به شمار می‌رفت؛ آثاری که عشق، دریا، صیادی، انتظار، مهاجرت، آیین‌های بومی، جشن‌ها و غم‌های مردم ساحل‌نشین را با زبانی ساده، صمیمی و سرشار از احساس روایت می‌کردند. استفاده از گویش بندری در کنار ملودی‌های اصیل، آثار او را به بخشی از حافظه جمعی مردم جنوب تبدیل کرده است.

یکی از شناخته‌شده‌ترین آثار منسوب به صالح آتون، ترانه خاطره‌انگیز «خنسرخ» است؛ قطعه‌ای که سال‌ها در محافل مردمی، مراسم سنتی و برنامه‌های رادیویی و تلویزیونی اجرا شد و هنوز نیز برای بسیاری از مردم هرمزگان یادآور روزگار شکوفایی موسیقی بومی است. همچنین از دیگر ترانه‌های مشهور او می‌توان به «باغ مولوی» اشاره کرد؛ اثری که هرچند درباره مالکیت و روایت‌های آن دیدگاه‌های متفاوتی مطرح

است؛ مراسم سنتی و برنامه‌های رادیویی و تلویزیونی اجرا شد و هنوز نیز برای بسیاری از مردم هرمزگان یادآور روزگار شکوفایی موسیقی بومی است. همچنین از دیگر ترانه‌های مشهور او می‌توان به «باغ مولوی» اشاره کرد؛ اثری که هرچند درباره مالکیت و روایت‌های آن دیدگاه‌های متفاوتی مطرح

شاعر، ترانه‌سرا، خواننده،

نوازنده و معلمی که با

نغمه‌هایش، روایتگر زندگی

مردم بندرعباس و حافظ

موسیقی فولکلور هرمزگان شد.

شده، اما همچنان در میان دوستداران موسیقی بندری جایگاه ویژه‌ای دارد. صالح آتون با تشکیل گروه موسیقی «خلیج فارس» گامی مهم در معرفی موسیقی

بومی هرمزگان برداشت. این گروه با اجرای برنامه در رادیو و تلویزیون، نقش مؤثری در شناساندن موسیقی اصیل بندری به مخاطبان سراسر کشور ایفا کرد. او همچنین در کنار هنرمندانی همچون زیبا شیروان و حسین وفادار، از نسل طلایی موسیقی فولکلور بندرعباس به شمار می‌رود و بسیاری از خوانندگان نسل بعد، از جمله فاطمه رضایی، از حمایت‌ها و تشویق‌های او برای ورود به عرصه موسیقی بهره‌مند شدند.

اما شخصیت صالح آتون تنها به فعالیت‌های هنری محدود نمی‌شد. او از معلمان نسل نخست مدرسه دانشمند سورو نیز بود و سال‌ها در عرصه آموزش به کودکان و نوجوانان این محله خدمت کرد. همین پیوند میان تعلیم و تربیت با هنر، شخصیت او را به الگویی فرهنگی برای جامعه تبدیل کرده بود؛ انسانی که هم در کلاس درس و هم بر صحنه موسیقی، رسالت خود را انتقال فرهنگ، اخلاق و هویت بومی می‌دانست.

مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی هرمزگان در پی درگذشت این هنرمند پیشکسوت، ضمن تسلیت به خانواده وی و جامعه فرهنگی و هنری استان، از صالح آتون به‌عنوان یکی از چهره‌های برجسته موسیقی فولکلور و از

پیشگامان ادبیات محلی هرمزگان یاد کرد و تأکید داشت که آثار او آینه‌ای از زندگی مردم جنوب و سرمایه‌ای ارزشمند برای فرهنگ استان است.

درگذشت صالح آتون در دی‌ماه ۱۴۰۴، پایانی بر زندگی یکی از آخرین بازماندگان نسل طلایی موسیقی فولکلور هرمزگان بود، اما پایان راه او نبود. ترانه‌هایش همچنان در جشن‌های محلی، آیین‌های سنتی، محافل هنری و خاطره جمعی مردم شنیده می‌شود. فرزندان و نوادگانش نیز با ادامه فعالیت در عرصه موسیقی، میراث فرهنگی او را زنده نگه داشته‌اند.

شاید درباره جزئیات زندگی شخصی صالح آتون اسناد مکتوب فراوانی در دست نباشد، اما آنچه جای هیچ تردیدی ندارد، تأثیر عمیق او بر فرهنگ و موسیقی هرمزگان است. او از نسلی بود که هنر را نه برای شهرت، بلکه برای حفظ هویت مردم خلق می‌کرد. صدای صالح آتون، صدای سورو، صدای بندرعباس و صدای مردمانی بود که زندگی‌شان با دریا، بادهای جنوب و فرهنگ کهن خلیج فارس گره خورده است. از همین رو، نام او در تاریخ موسیقی هرمزگان نه فقط به‌عنوان یک خواننده، بلکه به‌عنوان راوی فرهنگ و حافظ هویت جنوب ایران برای همیشه ماندگار خواهد ماند.

پژوهشی در ریشه‌شناسی نام کهن بندرعباس

سورو؛ نامی برخاسته از «شهر» یا یادگاری از پارچه‌های هندی؟

عبدالحلیم پوردریایی

آیا نام سورو از «شهر» ی جغرافی‌دانان قرون نخستین اسلامی گرفته شده است، یا ریشه در واژه «ساری»؛ پارچه‌ای ارزشمند که روزگاری از هند به سواحل خلیج فارس می‌رسید، دارد؟ آیا «گمبرون» واقعاً همان «بندر خرچنگ‌ها» ست یا این نام نیز از واژه‌ای کهن و ایرانی برگرفته شده است؟ این‌ها پرسش‌هایی هستند که پژوهش‌های تاریخی و زبان‌شناختی، پاسخ‌های متفاوتی برای آن‌ها ارائه می‌کنند و روایت رایج از گذشته بندرعباس را به چالش می‌کشند.

پیشینه بندرعباس به قرن‌ها پیش از شکل‌گیری شهر امروزی بازمی‌گردد. بر اساس منابع تاریخی، تا پیش از قرن چهارم هجری قمری، در محدوده بندرعباس کنونی، بندر و آبادی کوچکی به نام سورو وجود داشت؛ منطقه‌ای که بعدها به یکی از مهم‌ترین کانون‌های تجاری سواحل شمالی خلیج فارس تبدیل شد.

جغرافی‌دانان اسلامی از جمله اصطخری در قرن چهارم هجری از آبادی کوچکی با نام «شهر» یا «شهروک» در کنار دریا یاد کرده‌اند. برخی پژوهشگران معتقدند این نام در واقع همان سورو است؛ بندری که در مقابل جزیره هرمز قرار داشت و به واسطه موقعیت جغرافیایی خود، نقش مهمی در تجارت دریایی منطقه ایفا می‌کرد.

با رونق تجارت دریایی در سده‌های بعد، این بندر با نام جرون نیز شناخته شد. بندر جرون به‌عنوان بندر اصلی ارتباطی با جزیره هرمز، محل بارگیری و تخلیه کالاهای تجاری بود و در منابع تاریخی از آن به‌عنوان یکی از مهم‌ترین بنادر خلیج فارس یاد شده است. ابن بطوطه، جهانگرد مشهور مراکشی، جرون را شهری آباد با بازارهایی پررونق توصیف می‌کند که کالاهای هندوستان از طریق آن به عراق، ایران و خراسان منتقل

می‌شد.

با ورود پرتغالی‌ها به خلیج فارس در سال ۱۵۰۷ میلادی، روایت تازه‌ای درباره نام این بندر شکل گرفت. بر اساس دیدگاه رایج، پرتغالی‌ها به دلیل فراوانی خرچنگ در سواحل این منطقه، نام کاماراو یا کامبارائو را که در زبان پرتغالی به معنای خرچنگ است، برای آن برگزیدند. به اعتقاد بسیاری از مورخان، نام گمبرون نیز بعدها از همین واژه پرتغالی مشتق شد و تا دوره صفوی بر این بندر باقی ماند.

اما همه پژوهشگران این نظریه را نمی‌پذیرند. علی مفرد، پژوهشگر تاریخ و زبان، در پژوهشی که با استناد به منابع تاریخی و زبان‌شناختی ارائه کرده، معتقد است که نام‌های سورو و گمبرون ریشه‌ای ایرانی دارند و نباید آن‌ها را صرفاً برگرفته از واژگان پرتغالی دانست.

به باور او، واژه «سارو» می‌تواند به نوعی

پارچه هندی اشاره باشد که در گذشته از طریق این بندر مبادله می‌شده است. همچنین نام «گمبرون» را نیز می‌توان برگرفته از ترکیب فارسی خامه‌ورون یا خامه‌ورون دانست؛ واژه‌ای که به محل تولید یا دادوستد پارچه، تور و ریسمان اشاره دارد. از نگاه این پژوهش، شباهت آوایی این واژه با اصطلاح پرتغالی، بعدها باعث شکل‌گیری روایت «بندر خرچنگ» شده است.

این فرضیه، بندرعباس را نه صرفاً بندری وابسته به حضور پرتغالی‌ها، بلکه شهری با پیشینه اقتصادی و صنعتی در زمینه تولید و تجارت منسوجات معرفی می‌کند؛ روایتی که با جایگاه تاریخی این منطقه در مسیر تجارت دریایی نیز همخوانی دارد.

از سوی دیگر، درباره نام جرون

نیز دیدگاه‌های متفاوتی مطرح شده است. برخی آن را نام قدیمی جزیره هرمز می‌دانند که پس از انتقال مرکز تجارت به جزیره، به بندر ساحلی مقابل آن نیز اطلاق شد. اما در بررسی

زبان‌شناختی، واژه «چر» در فارسی به معنای شکاف، گودال یا نهر کوچک است و احتمال داده می‌شود «چرون» به بندری اشاره داشته باشد که در گودی طبیعی ساحل شکل گرفته است؛ ویژگی‌ای که با ساختار طبیعی سواحل سورو همخوانی دارد.

در کنار این دیدگاه‌ها، برخی پژوهشگران حتی نام باستانی بندرعباس را با عنوان سالمونت که در منابع یونانی مربوط به لشکرکشی اسکندر آمده، مرتبط می‌دانند و آن را نیز نشانه‌ای از پیشینه کهن این بندر در تولید و تجارت منسوجات قلمداد می‌کنند.

آنچه مسلم است، بندرعباس امروز حاصل قرن‌ها دگرگونی تاریخی، فرهنگی و زبانی است. از سورو و جرون تا گمبرون و سرانجام بندرعباس، هر نام بخشی از هویت این شهر را روایت می‌کند؛ هویتی که در دل تجارت دریایی، تعامل فرهنگ‌ها و نقش راهبردی خلیج فارس شکل گرفته است. بررسی این نام‌ها تنها مطالعه واژه‌ها نیست، بلکه تلاشی برای بازخوانی تاریخ شهری است که قرن‌ها دروازه ارتباط ایران با جهان بوده و هنوز نیز بخش مهمی از حافظه تاریخی و فرهنگی جنوب کشور را در خود حفظ کرده است.

اداره کل راهداری و حمل و نقل جاده‌ای استان هرمزگان

رکوردشکنی دوباره

هرمزگان

صدرنشینی ادامه دارد...

وزارت راه و شهرسازی

۲۵۱ کیلومتر
راه روستایی در سال جاری؛
بیشترین میزان احداث
در سطح کشور

برخی از شاخص‌های عملکردی

احداث ابنیه فنی
۱۵۴
باب

اشتغال زایی مستقیم
و غیرمستقیم
۱۱۳۲
نفر

اعتبار هزینه شده
۲۲۳۴۰
میلیارد ریال

خدمت رسانی به
۱۲۱۵
روستا در استان

تهیه شده در اداره روابط عمومی

مرثیه‌ای برای استاد صالح آتون؛ روایتی از زندگی، هنر و میراث واپسین عودنوازان مکتب کهن هرمزگان

وقتی عود، دریا را به یاد می‌آورد

حجت حاجی زاده

هرمزگان، سرزمینی است که موسیقی آن از دل دریا زاده شده است. از روزگاری که بادبان‌های لنج‌های چوبی بر آب‌های نیلگون خلیج فارس برافراشته بود و دریانوردان میان بندرعباس، بندرلنگه، بوشهر، بحرین، کویت، مسقط و دیگر بنادر رفت‌وآمد می‌کردند، موسیقی نیز همراه آنان سفر می‌کرد. آوازهای «یامال»، «نهام»، «فجیری» و «صوت»، در کنار آیین‌هایی چون «لیوا» و «زار»، تنها نغمه‌هایی برای سرگرمی نبودند؛ بلکه بخشی از حافظه تاریخی مردمانی بودند که زندگی‌شان با دریا معنا می‌یافت.

در چنین بستری، ساز عود یا بریط، جایگاهی فراتر از یک ساز موسیقی پیدا کرد. صدای گرم و عمیق آن، روایتگر رنج غواصان مروارید، دل‌تنگی ملوانان، شادی بازگشت شناورها و امید مردمانی بود که افق زندگی‌شان با موج و باد تعریف می‌شد. این ساز در هرمزگان، نه تقلیدی از موسیقی همسایگان، بلکه بخشی از هویت فرهنگی جنوب ایران شد.

درگذشت استاد صالح آتون، تنها خاموشی یک نوازنده نیست؛ بلکه پایان زندگی یکی از واپسین نمایندگان نسلی است که موسیقی هرمزگان را سینه‌به‌سینه، بی‌آنکه از آموزش آکادمیک یا نت‌نویسی بهره‌ای داشته باشند، به نسل‌های بعد رساندند. نسلی که کلاس درسشان عرشه لنج‌ها، محافل مردمی، جشن‌ها و آیین‌های ساحلی بود و شاگردان، هنر را با همنشینی و تجربه می‌آموختند.

عودی که هرمزگانی شد

صالح آتون را باید از ستون‌های مکتب نخستین عودنوازی هرمزگان دانست؛ مکتبی که اگرچه از دادوستد فرهنگی با سواحل جنوبی خلیج فارس تأثیر پذیرفت، اما در بندرعباس هویتی مستقل و ایرانی یافت. همان‌گونه که تاریخ تجارت و دریانوردی خلیج فارس مرزهای سیاسی امروز را نمی‌شناخت، موسیقی نیز در بستر همین رفت‌وآمدها رشد کرد و به زبانی مشترک میان مردمان ساحل تبدیل شد. در کنار هنرمندانی همچون یوسف آبانگاه، صالح آتون نقش مهمی در تثبیت جایگاه عود در موسیقی شهری بندرعباس ایفا کرد. او نشان داد که اصالت یک ساز، نه به

خاستگاه جغرافیایی آن، بلکه به نسبتی است که با فرهنگ میزبان برقرار می‌کند. به همین دلیل، عود در دستان او، زبان احساس مردم هرمزگان شد؛ سازی که گرمای آفتاب جنوب، رطوبت شرعی، تلاطم دریا و سکوت غروب‌های ساحل را در خود بازتاب می‌داد. شیوه نوازندگی او بر مضارب‌های استوار، جمله‌بندی‌های روان و بهره‌گیری از مقام‌های رایج منطقه استوار بود؛ سبکی که نغمه‌های دریایی و ریتم‌های بندری را در قالبی اصیل و بومی به شنونده منتقل می‌کرد.

سکوتی که ماندگار شد

سال‌های پایانی عمر صالح آتون با دوری

از هیاهوی اجراها همراه بود؛ اما این خانه‌نشینی به معنای فاصله گرفتن از موسیقی نبود. بسیاری از استادان بزرگ، بیشترین اثر خود را نه در سال‌های حضور بر صحنه، بلکه در میراثی که برای شاگردان و جامعه برجای گذاشته‌اند، رقم زده‌اند.

صالح آتون نیز از همین تبار بود. او بیش از آنکه با شمار اجراهایش شناخته شود، با منش هنری، شیوه نوازندگی و انتقال ذوق موسیقایی به نسل‌های بعد در حافظه فرهنگی هرمزگان ماندگار شد. امروز فرزندش محمد آتون و نوه‌اش امید، ادامه‌دهندگان این میراث خانوادگی هستند؛ میراثی که از دل تاریخ موسیقی جنوب برخاسته است.

مسئولیتی فراتر از سوگواری

درگذشت استاد صالح آتون، تنها فرصتی برای مرثیه‌سرایی نیست؛ بلکه هشدار برای پاسداری از میراث موسیقایی هرمزگان است. هنوز بخش بزرگی از دانش استادان قدیمی، روایت‌های شفاهی، شیوه‌های نوازندگی، مقام‌ها و نغمه‌های بومی ثبت نشده و با از دست رفتن هر هنرمند، بخشی از این گنجینه نیز برای همیشه از میان می‌رود.

امروز بیش از هر زمان دیگری، پژوهشگران، دانشگاه‌ها، هنرمندان و نهادهای فرهنگی وظیفه دارند این سرمایه ارزشمند را مستند کنند؛ از ضبط روایت‌های شفاهی و ثبت شیوه‌های اجرایی گرفته تا حمایت از استادان بازمانده و آموزش صحیح به نسل جوان. موسیقی هرمزگان نباید تنها به جلوه‌ای سرگرم‌کننده تقلیل یابد، بلکه باید به‌عنوان بخشی از تاریخ اجتماعی و هویت فرهنگی جنوب ایران شناخته و حفظ شود.

موسیقی جنوب، صدای تاریخ مردمانی است که قرن‌ها با دریا زیسته‌اند. صدای عود در کنار دهل، کسر و پیپه، روایتگر رنج، امید، عشق و زندگی ساحل‌نشینان بوده است. پاسداشت استاد صالح آتون، در حقیقت پاسداشت حافظه فرهنگی بندرعباس، هرمزگان و خلیج فارس است. دریانوردان جنوب می‌گویند: «موج، فرزند موج است و نغمه، وارث نغمه.» صالح آتون نیز یکی از همان نغمه‌های ماندگاری بود که از دل تاریخ برخاست و اکنون در حافظه موسیقایی هرمزگان جاودانه شده است؛ صدایی که هرچند خاموش شد، اما پژواک آن همچنان در ساحل، دریا و عود جنوب شنیده خواهد شد.

منصور گله‌داری، فرزند بازرگان ایرانی تبار امارات، در ۲۴ سالگی درگذشت

غزاله ماندگاری

عمیق خود را با مصطفی گله‌داری و خانواده‌اش ابراز کرد و از خداوند برای منصور رحمت و آرامش ابدی و برای بازماندگان شکیبایی خواست. منصور گله‌داری از سال ۲۰۲۲ وارد کسب‌وکار خانوادگی شده بود و در گروه «الیاس و مصطفی گله‌داری» فعالیت می‌کرد. کارکنان این مجموعه او را جوانی سخت‌کوش توصیف کرده‌اند که با وجود سن کم، مسئولیت‌های مهمی بر عهده گرفته بود. ارسال خطیب، مدیر ارشد مالی این گروه، در گفت‌وگو با خلیج‌تایمز او را «رهبری از نسل آینده با چشم‌اندازی روشن برای توسعه شرکت» خواند و گفت کارکنان برای او جایگاهی فراتر از نیروی کار داشتند.

خاندان گله‌داری از خانواده‌های بازرگان قدیمی و ایرانی تبار امارات به شمار می‌رود که ریشه آن به شهر گله‌دار در استان فارس برمی‌گردد. این خانواده که از دهه‌های میانی قرن بیستم به دبی مهاجرت کرد، فعالیت‌های گسترده‌ای در حوزه‌های رسانه، هتلداری، خودرو و خرده‌فروشی دارد؛ از جمله مالکیت روزنامه خلیج‌تایمز که از سال ۱۹۷۸ در دبی منتشر می‌شود.

منصور گله‌داری، فرزند مصطفی گله‌داری، بازرگان سرشناس ایرانی‌تبار امارات، روز شنبه ۱۱ جولای ۲۰۲۶ در ۲۴ سالگی درگذشت. بر اساس اطلاعیه رسمی خانواده، نماز میت او یکشنبه ۱۲ جولای ساعت ۱۰ صبح در مسجد جامع القوز دبی برگزار می‌شود و پیکرش در آرامستان القوز، در مجاورت همین مسجد، به خاک سپرده خواهد شد. مراسم پذیرش تسلیت نیز عصر همان روز در مجلس خانوادگی گله‌داری در منطقه جمیرا برپا می‌شود.

به گزارش امید ساحل، درگذشت این جوان با واکنش گسترده چهره‌های اقتصادی امارات همراه شد. سهیل گله‌داری، رئیس مشترک هیئت‌مدیره گروه «برادران گله‌داری»، با انتشار پیامی در صفحه رسمی اینستاگرام خود برای درگذشته طلب آمرزش و برای خانواده او آرزوی صبر کرد. حسین سجوانی، بنیان‌گذار شرکت املاک داماک، نیز در پیامی جداگانه مراتب همدردی

ترای اتلون بانوان هرمزگان در آغاز یک مسیر تازه

از استعدادیابی تا رویای حضور در تیم ملی

فاطمه کریمی

موفق خود در رقابت‌های قهرمانی کشور و انتخابی تیم ملی توانستند نظر کادر فنی را جلب کرده و جواز حضور در اردوی تیم ملی را کسب کنند.

به گفته وی، این موفقیت نتیجه تلاش ورزشکاران، هدایت کادر فنی و حمایت‌های مستمر هیئت ترای اتلون هرمزگان است و می‌تواند زمینه‌ساز حضور آنان در رویدادهای مهم آسیایی و بین‌المللی باشد.

برنامه کمیته مربیان برای آینده

رضوی درباره برنامه‌های پیش‌روی کمیته مربیان بانوان گفت: «برگزاری همایش‌های استعدادیابی در سراسر استان، تشکیل کمیته فنی متشکل از مربیان شنا، دوومیدانی و دوچرخه‌سواری، جذب استعدادهای برتر و آموزش تخصصی آن‌ها از مهم‌ترین برنامه‌های ماست.»

وی ادامه داد: «در کنار این برنامه‌ها، برگزاری کلاس‌های آموزشی، دوره‌های دانش‌افزایی و پیگیری برگزاری دوره‌های تخصصی تربیت مربیان ترای اتلون نیز در دستور کار قرار دارد تا بتوانیم تعداد بیشتری مربی متخصص در این رشته داشته باشیم.»

به اعتقاد رضوی، توسعه علمی مربیان و شناسایی استعدادها، دو رکن اصلی رشد ترای اتلون بانوان در استان خواهد بود.

مطالبه از مسئولان؛ توسعه زیرساخت‌ها برای آینده این رشته

مسئول کمیته مربیان بانوان هیئت ترای اتلون هرمزگان در پایان با اشاره به ظرفیت‌های این رشته در استان گفت: «ترای اتلون رشته‌ای آینده‌دار است و استعدادها، خوبی در هرمزگان وجود دارد. اگر امکانات و زیرساخت‌های لازم فراهم شود، این ظرفیت وجود دارد که در سال‌های آینده شاهد حضور دختران هرمزگانی در مسابقات کشوری، اردوهای تیم ملی و حتی رقابت‌های آسیایی باشیم.» وی تأکید کرد: «امروز بیش از هر چیز، این رشته به توسعه زیرساخت‌های تفریحی، تأمین تجهیزات تخصصی و استمرار حمایت از برنامه‌های آموزشی نیاز دارد تا دختران مستعد هرمزگان بتوانند فرصت حضور و پیشرفت در این رشته را پیدا کنند.»

رشته را کمبود زیرساخت‌های تخصصی دانست و گفت: «یکی از مهم‌ترین مشکلات ما، نبود مکان مناسب برای تمرین شنا، آب‌های آزاد و ساحلی است.» وی ادامه داد: «از سوی دیگر، تجهیزات استاندارد این رشته از جمله دوچرخه‌های کورسی نیز به تعداد کافی در اختیار ورزشکاران نیست و این موضوع روند تمرینات تخصصی را با دشواری‌هایی همراه می‌کند.»

رضوی تأکید کرد که ترای اتلون رشته‌ای کاملاً تخصصی است و هر سه بخش آن نیازمند امکانات و تجهیزات استاندارد است؛ موضوعی که در آینده باید بیش از گذشته مورد توجه قرار گیرد.

حمایت‌های هیئت استان، انگیزه‌بخش ادامه مسیر

در حالی که برخی رشته‌های ورزشی با مشکلاتی در زمینه حمایت از ورزشکاران و مربیان روبه‌رو هستند، رضوی تأکید کرد که شرایط در هیئت ترای اتلون هرمزگان متفاوت است.

وی گفت: «خوشبختانه در هیئت ترای اتلون هرمزگان از حمایت‌های خوبی برخوردار هستیم. آقای حسن مقصودلو، رئیس هیئت ترای اتلون استان، همواره از ورزشکاران، مربیان و اعضای هیئت حمایت کرده‌اند و این همراهی باعث شده با انگیزه بیشتری برنامه‌های توسعه‌ای این رشته را دنبال کنیم.» رضوی همچنین از حمایت‌های فدراسیون ترای اتلون جمهوری اسلامی ایران و دکتر حججی، رئیس فدراسیون، قدرانی کرد و افزود: «فدراسیون فعالیت استان‌ها را به‌صورت مستمر رصد می‌کند و از برنامه‌های توسعه‌ای استان هرمزگان حمایت کرده است.»

فتخاری برای هرمزگان؛ راهیابی دو ورزشکار به اردوی تیم ملی

وی با اشاره به موفقیت اخیر ورزشکاران هرمزگانی در مسابقات قهرمانی کشور گفت: «راهیابی امیرمهدی حسینی و پارسا حسینی به اردوی تیم ملی، اتفاق ارزشمندی برای ترای اتلون هرمزگان است.» رضوی افزود: «این دو ورزشکار با عملکرد

ورزشکاران و ایجاد بستر لازم برای حضور در مسابقات آینده است.» وی افزود: «هدف ما این است که دختران هرمزگانی نیز بتوانند همانند ورزشکاران سایر استان‌ها در آینده نزدیک در رقابت‌های کشوری شرکت کنند و به مرور جایگاه خود را در این رشته به دست آورند.»

پوشش بانوان؛ دغدغه‌ای که با همکاری فدراسیون برطرف شد

یکی از موضوعاتی که همواره درباره ورزش ترای اتلون بانوان مطرح می‌شود، بحث

ترای اتلون بانوان هرمزگان با

وجود آغاز امیدوارکننده و جذب

استعدادها، با کمبود زیرساخت و

تجهیزات روبه‌رو است؛ چالشی

که رفع آن می‌تواند مسیر حضور

ورزشکاران استان در رقابت‌های

ملی و آسیایی را هموار کند.

پوشش ورزشکاران است؛ موضوعی که رضوی درباره آن گفت: «در ابتدای فعالیت، این مسئله یکی از دغدغه‌ها بود، اما خوشبختانه فدراسیون ترای اتلون با طراحی لباس تخصصی بانوان این مشکل را برطرف کرد.»

وی افزود: «این لباس به گونه‌ای طراحی شده است که ورزشکار می‌تواند هر سه بخش شنا، دوچرخه‌سواری و دوومیدانی را با همان پوشش و بدون مشکل انجام دهد و از این نظر اکنون دغدغه خاصی وجود ندارد.»

کمبود زیرساخت و تجهیزات؛ مهم‌ترین چالش ترای اتلون

مسئول کمیته مربیان بانوان هیئت ترای اتلون هرمزگان مهم‌ترین چالش این

زیر نظر کمیته مربیان دنبال می‌کنند. وی ابراز امیدواری کرد که با ادامه این روند، دختران هرمزگانی در آینده نزدیک بتوانند در مسابقات رسمی هیئت ترای اتلون هرمزگان و فدراسیون جمهوری اسلامی ایران حضور پیدا کرده و تجربه حضور در میادین رسمی را کسب کنند.

استعدادیابی؛ برنامه‌ای که به سرانجام نرسید

مسئول کمیته مربیان بانوان هیئت ترای اتلون هرمزگان درباره برنامه‌های اولیه این رشته در استان گفت: «سال گذشته تصمیم گرفتیم برای نخستین بار استعدادیابی بانوان را در سطح استان برگزار کنیم. قرار بود پانزدهم اسفندماه آزمون‌های آمادگی جسمانی برگزار شود تا افرادی که توانایی و استعداد لازم برای حضور در این رشته را دارند شناسایی شوند و پس از آن به‌صورت تخصصی روی آن‌ها کار کنیم.»

وی ادامه داد: «اما با شرایطی که پیش آمد، این برنامه لغو شد و امکان برگزاری آزمون فراهم نشد. با این حال، روند جذب ورزشکاران متوقف نشد و فعالیت‌های آموزشی و تفریحی همچنان ادامه دارد.»

تمرکز امروز، آموزش و آماده‌سازی ورزشکاران است

رضوی با تأکید بر اینکه ترای اتلون بانوان در هرمزگان هنوز در ابتدای مسیر قرار دارد، اظهار کرد: «از آنجا که فعالیت رسمی بانوان در این رشته به تازگی آغاز شده است، طبیعی است که هنوز مسابقات گسترده‌ای برای بانوان برگزار نشده باشد. به همین دلیل، تمرکز اصلی ما در شرایط فعلی بر آموزش، استعدادیابی، آماده‌سازی

ترای اتلون؛ رشته‌ای متشکل از سه آیتیم شنا، دوچرخه‌سواری و دوومیدانی، در سال‌های اخیر جایگاه خود را در ورزش کشور بیش از گذشته تثبیت کرده است. در هرمزگان نیز بخش بانوان این رشته تنها چند ماه است که فعالیت رسمی خود را آغاز کرده و در همین مدت کوتاه، برنامه‌هایی برای شناسایی استعدادها، آموزش تخصصی و آماده‌سازی ورزشکاران در گروه‌های سنی مختلف در دستور کار قرار گرفته است. با وجود این، کمبود زیرساخت‌های تخصصی، تجهیزات استاندارد و فضاهای مناسب تمرین، همچنان مهم‌ترین دغدغه فعالان این رشته به شمار می‌رود. مریم‌السادات رضوی، مسئول کمیته مربیان بانوان هیئت ترای اتلون هرمزگان، در گفت‌وگویی از وضعیت کنونی این رشته، برنامه‌های پیش‌رو، چالش‌ها و چشم‌انداز توسعه ترای اتلون بانوان در استان سخن گفت.

آغاز فعالیت رشته‌ای نوپا

رضوی با اشاره به آغاز فعالیت رسمی بانوان در ترای اتلون هرمزگان اظهار کرد: «حدود سه ماه است که بخش بانوان هیئت ترای اتلون هرمزگان فعالیت رسمی خود را آغاز کرده است و از همان ابتدا، برنامه‌ریزی برای استعدادیابی و جذب ورزشکاران مستعد در گروه‌های سنی مختلف در دستور کار قرار گرفت.»

به گفته وی، در همین مدت کوتاه، ده‌ها ورزشکار از رده‌های سنی کودکان، نونهالان، نوجوانان و جوانان جذب این رشته شده‌اند و تمرینات خود را به صورت تخصصی در سه بخش اصلی ترای اتلون شامل شنا، دوچرخه‌سواری و دوومیدانی

امیر ساحل

شنبه ۲۰ تیر ۱۴۰۵ سال هفتم ۳۰۰

گرافیکست: میترا حبیب زاده بندری

ایمیل: Omidesahelpress@gmail.com

دفتر مرکزی: بندرعباس، خیابان امام خمینی، جنب بانک رفاه ساختمان صبح ساحل

چاپ مهدوی کرمان تلفن تماس: ۳۲۲۹۵۸۵

صاحب امتیاز: شرکت تعاونی روزنامه و چاپخانه صبح ساحل

مدیر مسئول: الهام کرمی

قائم مقام مدیر مسئول: سردبیر: مهرباب رشیدی

دبیر: سامیه طهوریان

دبیر ورزشی: فاطمه کریمی

دریایی از کیفیت

